

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
bytem X.

zastoupený advokátem Mgr. Leonidem Kushnarenko
sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j.: OAM-710/ZA-ZA12-P10-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 2. 2021, č. j.: OAM-710/ZA-ZA12-P10-2019, jímž rozhodl o žádosti žalobce podané dne 10. 8. 2019 tak, že žalobci se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, nebylo přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, nedošlo k zohlednění skutečností ve prospěch žalobce, nebyly provedeny potřebné důkazy, napadené rozhodnutí není přesvědčivé a postrádá náležité odůvodnění. Měl za to, že jsou splněny podmínky pro udělení azylu i doplňkové ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu, v případě navrácení žalobce do vlasti by byla porušena zásada non-refoulement. Konkrétně tvrdil, že jeho žádost není účelová, ale hrozí mu vážná újma za politické smýšlení, které je mu vlastní. Názor správního orgánu je založen na sporném obsahu lékařské zprávy ze X. v Kazachstánu, která sice formálně informaci o žalobcově napadení neobsahuje, avšak jedná se o nemocnici řízenou státem a žalobce je osobou pronásledovanou státními orgány z politických důvodů, neboť X. Tvrdil, že diagnosa v lékařské zprávě X. je smyšlená, došlo k zatajení pravdivé skutečnosti o fyzickém napadení žalobce zástupci státních orgánů z důvodu jeho kritiky vládních orgánů. Poukázal na to, že procesy vedené v Kazachstánu proti lidem jiného politického smýšlení jsou velice dlouhé a komplikované a proto by pro žalobce bylo obtížné obstarávání přímých důkazů o jeho pronásledování kazašskými státními orgány. Z toho dovozoval, že žalovaný se řádně nevypořádal s tvrzeným nebezpečím vážné újmy v případě návratu do země původu, žalovaný si měl vyžádat aktuální lékařskou zprávu o zdravotním stavu žalobce a přezkoumat možnou příčinnou souvislost mezi fyzickým napadením žalobce a jeho současným zdravotním stavem. Žalobce danou zprávu předložil pouze za účelem svého konstatování, že byl proveden operativní zákrok neprodleně po jeho fyzickém napadení. Poukazoval na to, že jeho výpověď je pravdivá, žalobce má strach o svůj život v případě návratu do vlasti a hrozí mu pronásledování.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit, věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení a přiznat žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné, když žalobce ve správním řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící důvodům pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce v průběhu řízení neuvedl ani nedoložil nic, co by nasvědčovalo konkrétně pronásledování jeho osoby státními orgány v zemi původu či skutečnému nebezpečí vážné újmy; nic takového nedokládá ani předložená lékařská zpráva ze dne X., jež naopak podporuje závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce, čemuž nasvědčuje i podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR po X. měsících pobytu, ale zato v poslední den platnosti výjezdního příkazu. Do té doby žalobce činil aktivní kroky ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

prodloužení pobytového oprávnění za účelem studia prostřednictvím svého právního zástupce. Uvedl, že žalobce z vlasti odešel zcela plánovaně, a to s vlastním cestovním dokladem a platným vízem přes oficiální hraniční přechod na letišti, aniž by mu v tom bylo bráněno, a to přes jeho tvrzení, že byl v hledáčku státních orgánů již od roku X. z důvody ostré kritiky režimu a měl být surově napaden v X. Předložená lékařská zpráva pak nehovoří o akutním zákroku v důsledku úrazu, nýbrž o plánované operaci po delší neúspěšné léčbě. Žalobcova tvrzení považoval za smyšlená a nevěrohodná, a to včetně tvrzení o tom, že napadení oznámil na policii, avšak ta danou věc záměrně neřešila. Měl za to, že důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany splněny nebyly, žádost považoval za účelovou s cílem získat povolení k pobytu, avšak žalobce svou pobytovou situaci musí řešit jinou cestou. Uvedl, že se zabýval i situací v zemi původu. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Kazachstánu, poskytl dne 14. 8. 2019 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je kazašské národnosti, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, nehlásí se k žádnému politickému směru, je svobodný a bezdětný, ve vlasti naposledy bydlel v X. Dne X. odcestoval z vlasti letecky přes X. do Prahy na české studentské vízum; poprvé do ČR přicestoval již v X. a pobýval zde na studentské vízum. O mezinárodní ochranu dosud nežádal. Jeho zdravotní stav je dobrý, nemá žádné zvláštní potřeby ani omezení. O mezinárodní ochranu žádá, neboť mu ve vlasti hrozí nebezpečí, od roku X. V X. se jednoho dne vracel ze školy, byl přepaden a X., při napadení mu vyhrožovali, že příště bude hůř a že se může něco stát jeho rodičům, jednomu kamarádovi s X. podstrčili drogy a nyní je ve vězení.
6. Během pohovoru dne 5. 12. 2019 žalobce uvedl, že v X., X., v X. došlo k první výhrůžce. Koncem X. mu vyhrožovala X., rozhodl se odjet studovat do Evropy, vyhrožování pokračovalo, tak si požádal o vízum. S vyhrožováním pokračovali X., měli jeho adresu, žalobce X.; pak dostal vízum a X. odletěl. Během jeho pobytu v ČR kamarádi, kteří zůstali ve vlasti, začali být vězněni. Sám v X. ještě pokračoval, ale nebylo to často. V X. letěl do vlasti za rodinou, bál se, když se pak jednou vracel domů, zatáhli ho do auta, odvezli pod most a zbili ho, X., musel na operaci, poslal oznámení na policii a prokuraturu, ale nepřijali to. Oznámení podal, zeptali se jej, kdo jej napadal, řekl, že ozbrojení lidé a říkali mu něco o věcech, o nichž psal, řekli mu, že jsou od těch lidí těž, a nepřestane-li, stane se něco s jeho rodiči; oznámení podal na policejní oddělení na začátku X., oznámení přijali, ale nebylo nic zahájeno, ví to, protože jinak by jej volali na výslech. Poté X. odletěl do Prahy a rozhodl se neprodlužovat studentské vízum, protože se bojí vrátit. O mezinárodní ochranu požádal 14. 8. 2019, neboť měl studentské vízum a přemýšlel, jak to bude. Den před skončením studentského víza požádal o azyl, předkládal též osvědčení o ošetření z nemocnice, kde byl léčen, dokládá i fotografii, jak vypadal po ošetření. X. měsíců do podání žádosti o mezinárodní ochranu byl v Praze a studoval, konkrétním impulsem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo vyhrožování jeho životu, jak doložil fotografií o napadení, nechce žít ve strachu. Věděl, že má studentské vízum, ale už se rozhodl vízum

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

neprodlužovat a požádat o mezinárodní ochranu. Proti neprodloužení platnosti víza podal odvolání, neboť po zamítnutí žádosti dostal strach z návratu do vlasti, obával se okamžitého zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu, činil vše, aby se vracet nemusel. Když dostal výjezdní vízum, šel za člověkem, který mu řekl o možnosti požádat o azyl. Během doby platnosti studentského víza navštívil vlast jednou, když byl napaden. Napadení proběhlo tak, že se vracel z X., vraceli se s kamarádem po ulici, kamarád šel domů, on pokračoval v cestě, zastavilo auto, vyšli dva lidé, pozdravili jej, dal jim ruku, chytli jej a vtáhli do auta, neznal je, odvezli jej neznámo kam, v autě jej pláclí po tváři a řekli, zda už X., pak přijeli pod most a začali jej bít, tekla mu krev, musel na kolena, dali mu pistoli k hlavě a řekli, ať už X., následně odjel taxíkem a druhý den šel do nemocnice. Napadení proběhlo mezi X., den před návštěvou nemocnice, začátkem X. pak poslal oznámení na policii, pak X. odletěl do Prahy, měl ještě překlenovací vízum od policie, jelikož již požádal o prodloužení víza. Nevyhrožovali mu přímo X., ale lidé od nich, ti ho pak též přepadli, v tu dobu byly volby a jim se nelíbilo, co X. Má strach z usmrcení, ve vlasti je to normální, pokud se X.

7. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobci byl vydán výjezdní příkaz na období od 17. 7. 2019 do 10. 8. 2019, dne 10. 8. 2019 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.
8. Žalobce podal dne 10. 7. 2019 odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2019 o zamítnutí žádosti ze dne 14. 11. 2018 o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
9. Žalobce byl X. hospitalizován na X. s diagnózou X. Hospitalizace byla plánovaná na X. Při příjmu si stěžoval na X. Za nemocného se považuje dlouho, léčil se konzervativně (léky), ale bez výsledku, následně byla naplánována operativní léčba, za jejímž účelem došlo k hospitalizaci. Byl konstatován X. Dne X. byla provedena operace, v důsledku provedené léčby žalobce pozoroval zlepšení X.; se zlepšením stavu byl z nemocnice propuštěn. (viz žalobcem předložená propouštěcí zpráva ze dne X.)
10. Dne 1. 2. 2021 se žalobcův právní zástupce nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí, téhož dne nahlížel žalobce do spisu a pořídil si kompletní kopii spisového materiálu.
11. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 2. 2021, dle odůvodnění byla tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu obava žalobce o vlastní bezpečnost ze strany vlivných politicky činných osob a kazašské policie z důvodu X. Žalovaný především shledal žalobcův azylový příběh nevěrohodným. Shrnul, že dle svých tvrzení žalobce X., v roce X. začaly vůči jeho osobě vážné výhrůžky ze strany policie a po odjezdu do ČR mělo ve vlasti dojít k účelovému uvěznění jeho kamarádů, např. za držení drog, přičemž konkrétním impulsem k podání žádosti o mezinárodní ochranu byl dle žalobce surový útok skupiny mužů ve večerních hodinách v rámci více jak měsíc trvající návštěvy vlasti, druhý den po napadení šel žalobce do nemocnice, kde musel z důvodu svých zranění (X.) podstoupit operační zákrok, začátkem X. podal ohledně útoku oznámení na policii a zhruba X. odcestoval do ČR. Z žalobcem předložené propouštěcí zprávy z nemocnice však vyplývá, že byl do nemocnice přijat k předem plánovanému a X. lékařskému zákroku na oddělení X. po dlouhodobých zdravotních obtížích v důsledku X., nikoliv kvůli neplánovanému akutnímu zákroku kvůli zranění, k němuž by došlo den před hospitalizací. Z toho dovodil, že operační zákrok byl důsledkem neúspěšné konzervativní léčby.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Propouštěcí zpráva azylový příběh, jak jej vyličil žalobce, vylučuje. V tomto světle nepovažoval za věrohodné ani tvrzení žalobce o bezvýsledném oznámení napadení na policii. O žalobcově vážné obavě nesvědčí ani jeho návrat do vlasti v roce 2018 na dlouhodobější návštěvu rodiny, s tím, že během pobytu měl být též X., přestože mu dle jeho tvrzení již před prvním opuštěním země původu vyhrožovala policie a projevovala o něj zájem a po jeho odjezdu začali být účelově vězněni jeho kamarádi, kteří ve vlasti zůstali. Věřehodnosti tvrzení žalobce o zájmu státních orgánů nesvědčí ani jeho bezproblémový návrat do ČR v X., pokud žalobce tvrdí, že měl vyvolávat pozornost vlivných osob a policie již roku X. a dále tvrdí, že jiné osoby měly mít závažné potíže. Tomu, že by svou situaci vnímal palčivě, nenasvědčuje ani jeho chování po návratu do ČR, neboť ani přes veškeré informace nepožádal ihned o mezinárodní ochranu. Navzdory tvrzením, že již nechtěl prodlužovat studentské vízum, činil v tomto ohledu aktivní kroky až do července 2019; žalobci byl přitom dne 17. 7. 2019 vystaven výjezdní příkaz k vycestování z území ČR, a to s platností do 10. 8. 2019, přičemž až poslední den platnosti výjezdního příkazu podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný žalobcův příběh považoval za smyšlený, nelze z něj dovodit, že by státní orgány vůči němu postupovaly tvrdě či že by takové chování vůči žalobci tolerovaly, státní orgány přitom měly dostatek příležitostí k takovému postupu. Nebylo zjištěno, že by žalobce prchal z vlasti pod tlakem tíživých okolností, ze země původu vycestoval plánovaně a opakovaně v průběhu jednoho roku, zajistil si potřebné vízum, po svém návratu do země původu měl být nadále X., na potíže jiných osob poukazoval pouze obecně. Svůj plánovaný odchod z vlasti žalobce realizoval s vlastním cestovním dokladem přes oficiální hraniční přechod na letišti, tj. plně s vědomím státních orgánů. S ohledem na nevěrohodnost žalobcových tvrzení neshledal žalovaný nic, co by nasvědčovalo existenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Ve vztahu k těmto potenciálním důvodům pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný taktéž konstatoval, že lidskoprávní situace v Kazachstánu obecně není bezproblémová, avšak vždy je třeba hodnotit každý případ individuálně a žalobce hodnověrný azylový příběh nesdělil, nelze tedy vycházet z toho, že by žalobce byl ve vlasti obviněn, zadržen, vězněn či šikanován státní mocí, přestože bylo k takovým represím mnoho příležitostí. Žalovaný neshledal naplnění ani ostatních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Nebyly zjištěny okolnosti, v jejichž důsledku by žalobci hrozilo uložení trestu smrti (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu), bezpečnostní situace v zemi původu je stabilní a neprobíhá tam žádný ozbrojený konflikt (§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu), vycestování žalobce by nepředstavovalo ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, jelikož žalobce je svobodný, bezdětný, jeho rodinní příslušníci žijí v jeho vlasti (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu), neexistují ani humanitární důvody, žalobce je zdravý, nemá žádná omezení ani zvláštní potřeby, v zemi původu navíc má přístup k zdravotní péči, je schopný cestovat, nemá manželku ani děti, příbuzné má ve vlasti (§ 14 zákona o azylu), žádnému z žalobcových rodinných příslušníků nebyl udělen azyl, ani mu nebyla udělena doplňková ochrana (§ 13 a § 14b zákona o azylu). S vědomím těchto zjištění žalovaný mezinárodní ochranu žalobci neudělil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

13. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
14. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
15. Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
16. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
17. Podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se za vážnou újmu považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.
18. V posuzované věci je spornou zejména otázka věrohodnosti výpovědi žalobce, k čemuž se vztahuje též hlavní žalobní námitka, kdy žalobce nesouhlasí i s hodnocením lékařské zprávy ze strany žalovaného.
19. V řízení o mezinárodní ochraně má žalobce břemeno tvrzení, kdy je jeho povinností řádně a věrohodně vylíčit, na jakých skutečnostech staví svou žádost o mezinárodní ochranu. Jinak je tomu v případě břemene důkazního, které je z důvodu specifické povahy tohoto řízení již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Právě z toho důvodu, že žadatel má v tomto typu řízení často velmi omezené důkazní možnosti, je kladen zvláštní důraz na to, aby jeho výpověď o azylově relevantních skutečnostech byla dostatečně konkrétní, ucelená a věrohodná. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. (K tomu vizte např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č.j. 9 Azs 1/2013 – 38, či rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). V posuzovaném případě se soud ztotožňuje se žalovaným, že žalobce svou povinnost uvést věrohodnou výpověď o azylově relevantních okolnostech nesplnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

20. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně a srozumitelně popsal, v čem je výpověď žalobce nekonzistentní a nevěrohodná, a to zejména na stranách 5 až 7 (z hlediska podmínek pro poskytnutí azylu) a na straně 9 a 10 (z hlediska podmínek pro poskytnutí doplňkové ochrany) napadeného rozhodnutí, kde poukázal na žalobcem doloženou lékařskou zprávu ze dne X., která vylučuje, že by žalobce byl v nemocnici kvůli neplánovanému akutnímu stavu (způsobenému úrazem), a dokládá plánovanost zákroku X. s ohledem na dlouhodobé potíže, jež se nepodařilo vyřešit konzervativní léčbou. Žalovaný tak shledal zejména nevěrohodnost výpovědi žalobce založené na dané lékařské zprávě, a v návaznosti na to shledal též nesrovnalosti v popisovaném jednání žalobce, který se vrátil do vlasti na dlouhodobější návštěvu rodičů a měl tam být činný X., ač mu před odjezdem z vlasti měla vyhrožovat policie a projevovat o něj zájem a jeho kamarádi měli být ve vlasti za obdobné aktivity vězněni, např. účelově za držení drog. Další nesrovnalosti, které nesvědčí o věrohodnosti potíží žalobce, žalovaný shledal v bezproblémovém žalobcově vycestování zpět do ČR v X., v jeho tvrzení, že po návratu do ČR nechtěl prodlužovat studentské vízum, přestože ve skutečnosti kroky k jeho prodloužení činil až do července 2019, a v postupu žalobce, který o mezinárodní ochranu požádal až zhruba X. měsíců po návratu do ČR, ale zato v poslední den platnosti výjezdního příkazu. Z těchto rozporů a nesrovnalostí tak vyplývají značné pochybnosti o pravdivosti a věrohodnosti tvrzení žalobce, na kterých postavil svou žádost o mezinárodní ochranu, soud s tímto hodnocením žalovaného souhlasí. Přitom se především v souvislosti s předloženou lékařskou zprávou jedná o zásadní diskrepance v celém sledu událostí popisovaných žalobcem, které nelze vysvětlit několikaměsíčním časovým odstupem, po kterém poskytl výpověď v rámci azylového řízení. Skutečnosti zjištěné z lékařské zprávy tak zcela znevěrohodňují žalobcův azylový příběh, k čemuž přistupují další rozpory uvedené výše.
21. Klíčový podklad, v jehož světle je třeba konstatovat nevěrohodnost žalobcova azylového příběhu, představuje jím samotným předložená lékařská zpráva ze dne X., která oproti žalobcovým tvrzením o napadení hovoří o dlouhodobě plánovaném zákroku X. po konzervativní léčbě a dlouhodobých potížích a nikterak nezmiňuje údajný fyzický útok na žalobce, k němuž mělo dojít den předtím, ani nehovoří o žádných zraněních či akutním stavu. V žalobě se žalobce snažil předmětný podklad zpochybnit s tím, že jej vydala nemocnice řízená státem, s jehož orgány měl žalobce potíže. Taková argumentace nemůže obstát. Žalobce lékařskou zprávu sám předložil v průběhu azylového řízení, aniž by jakkoliv naznačil zpochybnění jejího obsahu, přestože byla psána v jazyce, jemuž žalobce rozumí (ruštině). V poskytnutí údajů k žádosti ani v pohovoru obsah zprávy nikterak nerelativizoval, nepopsal žádné výhrady k informacím v ní uvedeným, v pohovoru pak uvedl, že do nemocnice odjel den po svém napadení. Žalobce nevyužil ani možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, pouze si pořídil kopii spisového materiálu, ale k věci, ani k doložené lékařské zprávě, se až do vydání napadeného rozhodnutí nikterak nevyjádřil, zprávu nikterak nezpochybnil. Žalobní námitku o nepravdivosti lékařské zprávy tudíž soud shledává jako nevěrohodnou a tedy nedůvodnou.
22. Ohledně bezproblémového návratu žalobce do ČR v X. lze sice konstatovat, že by tato skutečnost sama o sobě nestačila k označení azylového příběhu za nehodnověrný, nicméně, v kontextu všech ostatních nesrovnalostí se jedná o okolnost, jež nevěrohodnost výpovědi žalobce dotvrďí.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

23. Nelze souhlasit s námitkou, že by se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal s tvrzeními žalobce o hrozícím pronásledování a vážné újmě. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval nehodnověrnost žalobcova azylového příběhu, uvedl, jakým způsobem při posuzování hodnověrnosti postupoval a jakými úvahami se při tom řídil, zcela konkrétně poukázal na jednotlivé rozporů, které identifikoval v tvrzeních žalobce, kdy zejména na základě těchto rozporů v kontextu všech okolností a podkladů (zejm. předložené lékařské zprávy) považoval tvrzení žalobce za nevěrohodná. Nevěrohodnost azylového příběhu byla shledána i s ohledem na popisované chování žalobce, a to jak při návratu do vlasti, kde měli být před tím zatýkáni jeho kamarádi a kam se žalobce přesto vrátil a pokračoval ve svých aktivitách, tak po návratu do ČR, kdy žalobce podal žádost až po několika měsících v poslední den svého legálního pobytu (na základě výjezdního příkazu). Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí zabýval všemi podstatnými kritérii hodnověrnosti, tedy vnitřní a vnější konzistentností, plauzibilitou azylového příběhu i chováním žalobce. Úvahy žalovaného se prolínají napadeným rozhodnutím, jsou obsaženy zejména na stranách 5 až 7 (ohledně neudělení azylu) a 9 a 10 (ohledně neudělení doplňkové ochrany).
24. Soud ani neshledal, že by ze strany žalovaného došlo k porušení procesních předpisů. Především, jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci s tím, že přihlédl ke všemu podstatnému, své závěry řádně vtělil do napadeného rozhodnutí a vyhovujícím způsobem je odůvodnil. Žalovaný též provedl potřebné důkazy včetně výpovědi žalobce i jím předložené lékařské zprávy. Jelikož lékařská zpráva měla být vyhotovena krátce po žalobcově napadení, nebylo nijak opodstatněné, aby žalovaný dále zkoumal žalobcův zdravotní stav až v azylovém řízení, zvláště když žalobce v celém jeho průběhu o nic takového nežádal a obsah této zprávy ani nijak nezpochybnil. V rámci svého azylového příběhu žalobce návštěvu nemocnice bezprostředně spojoval pouze se svým napadením, nehovořil o žádných chronických dlouhodobých potížích, i z tohoto důvodu proto neobstojí žalobní tvrzení o zkreslení obsahu této zprávy ze strany nemocnice.
25. Soud nijak nezpochybňuje, že žadatelé o mezinárodní ochranu často nemohou svá tvrzení podepřít přímými důkazy, avšak takové požadavky na žalobce ani nebyly kladeny. Žalobce byl toliko povinen přednést azylový příběh, který by nebyl v rozporu s relevantními shromážděnými podklady a zjištěnými okolnostmi, resp. nebyl by s nimi v rozporu natolik, aby jej bylo možné označit za nevěrohodný. Jak je však uvedeno výše, kladeným požadavkům žalobce nedostál. Z těchto důvodů nebylo možné udělit žalobci mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem, tj. ve formě azylu ani doplňkové ochrany. Zároveň se žalovaný na podkladě zpráv o zemi původu zabýval též dalšími potenciálními důvody pro udělení doplňkové ochrany, avšak ani takové důvody neshledal. Nepřiznání mezinárodní ochrany nemůže být ani porušením zásady non-refoulement, neboť ze správního spisu nevyplývá nic, co by žalobci mohlo ve smyslu uvedené zásady hrozit, v žalobě pak žalobce žádné konkrétní skutečnosti k této zcela obecné námitce nedoplnil.
26. Závěrem soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je nezbytné o azyl požádat neprodleně poté, co má k tomu žadatel příležitost. V rozsudku ze dne 13. 1. 2005 č.j. 3 Azs 119/2004-50 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Institut politického azylu slouží, zjednodušeně řečeno, k ochraně cizích státních příslušníků před pronásledováním ze strany domovského státu nebo v situacích, kdy má cizí státní příslušník z takového pronásledování oprávněnou obavu, přičemž pronásledování se musí dít z azylově*

významných důvodů. Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.” Tyto závěry se uplatní v přiměřené míře též v případě žalobce, který o mezinárodní ochranu v ČR požádal až zhruba X. měsíců poté, co se v X. naposledy vrátil z vlasti, ale zato právě v poslední den svého legálního pobytu na území (na základě výjezdního příkazu), tj. dne 10. 8. 2019. K tomu soud poukazuje též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 dle kterého: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů“, které tento upravuje.“

27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Praha 19. dubna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.